

ІСТОРІЯ УКРАЇНИ В РОМАНАХ

Роман
ІВАНИЧУК

Четвертий вимір
Шрами на скалі

Романи

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2017

ЧАСТИНА ПЕРША

Усі ми однако на волі жили,
Усі ми однако за волю лягли;
Усі ми і встанем...

Т. Шевченко

Нехай кожен висловлює, що
йому здається правдивим, але
правда сама хай буде залишена
Богу.

Г.-Е. Лессінг

Вересень, 1881, Тифліс. День

Стіни й склепіння кафедрального храму Сіоні обступили мене і накрили — я почувався тут зовсім безпечно, мов равлик у шкаралущі. Переді мною образ хрестительки Грузії рівноапостольної Ніно́, яка повернула ворожі стріли в бік супостатів, розвіяла смертоносний смерч над Грузією і тепер дивиться на парафіян і на мене добрими й ледь співчутливими очима; вона в цю мить прощає мені все: мою покvapну молитву, в зміст якої заглибитися не можу, мої бездумні поклони, і невагу слуху мого, й отупіння мозку, який не відтворює в свідомості божественної гармонії двоголосого хору жінок у чорних сукнях та хустках і відлуння молодих чоловічих голосів, що долинають десь із захристії, а може, з небес; рівноапостольна Ніно́, покровителька Грузії і моя, заспокоює мене ласкавим поглядом і зводить очі горі, я слідом за нею дивлюся на внутрішню величну порожнину стрімкої бані, яка кличе мене *de profundis*¹ у висоти неземного, проте я оточений масивними стінами та гостроверхою банею і мені нічого не загрожує — тут храм моєї душі. Мені страшно нині виходити з нього, мене ловить рукою моє колишнє життя, з якого мене забрали силоміць і до якого добровільно вертатися не хочу. Допоможи мені, свята Ніно́, я боюся роз'ятрити старі тривоги і рани — біля тебе знайшов захисток і душевний спокій. Не тривож мене, світе, з-поза храмом Сіоні, не терзай мені душу, давнє життя...

¹ З глибин (*лат.*).

Микола Іванович Гулак провів рукою по сукмані: удвоє складена перепустка, схована у внутрішню кишеню, захрускотіла під долонею — і він ніби ступив на крихкий лід, а хто зна, хто зна, чи цей льодок заснував тільки осінні дорожні калюжки, а може, під ним глибина і прірва, я там був уже, вийшов і більше не хочу. І все-таки Гулак обережно прислухався до хрускотіння перепустки на археологічний з'їзд до Воронцовського палацу, який має відбутися сьогодні без нього — його не запросили, — дістав перепустку сторож Воронцовського саду батоні¹ Іраклій, хазяїн квартири.

Ще почувався спокійним; учений російський світ, який з'їхався в Тифліс, у цю хвилину був далеко, проте вже манив і лякав, мов безодня; Гулак боявся зустрітися з ним, він давно звик до свого розміреного життя, і раптом усе може полетіти шкереберть — від радості а чи від болю; рівноапостольна Ніно, вбережи мене від нових тривог, я хочу бути довіку поряд з тобою у храмі своєї душі...

Та починався день. На гребінь гори Махати, що за Курою, повільно вилілася магна сонця й ціпеніла серпиком, півкулею, врешті тацею в прохолодному повітрі. У храмі Сіоні загорілися синьо-коричневі вітражі, померкли жовті пучки племінців на свічках, священник, поблагословивши мирян, що прийшли на заутреню, зачинив царські врата.

Сонячне світло засліпило Гулака, коли він вийшов із сутінного кафедрального храму на церковне подвір'я. Микола Іванович примружив очі і майже наосліп подався Сіонською вулицею у бік Майдану. Він ніколи не міняв свого вранішнього маршруту. За багато років, проведених у Тифлісі, звик до гармидеру і барв східного базару, це було єдине урізноманітнення усталеного способу його життя, а ще мав він на Майдані друга, про якого ніхто не знав із Гулакового оточення і не смів знати: був це кахетинець Гві, злодюжка-кінто², знайомство з яким розпочалося за особливих обставин.

Сьогодні Миколі Івановичу не хотілося ставати на розмову з будь-ким, проте йшов додому звичною дорогою: за

¹ Пан, дядько (груз.).

² Базарний злодій (груз.).

Майданом поверне праворуч у вузьку вуличку і вийде нею до голубого, з ажурними візерунками і плетивом сідець, вивершеного галерейками і прибудовами будинку батоні Іраклія.

На душі було тоскно. Чи від того, що ніхто не здогадався надіслати йому запрошення на археологічний з'їзд, чи од незрозумілого відчуження дружини Терези і навіть пасербиці Нани: відколи вийшла за ставропольського купця Равтопуло, не ластиться більше до вітчима, где не діждеться, коли чоловік забере її до себе в Гянджу; а може, все то від ревматизму та інших старечих болячок... Та найпевніше — самого з'їзду боявся.

Сонце тільки-но сяйнуло над вершком Махати, і мимоволі, зовсім недоречно для нинішнього настрою промайнула в Гулака суто професійна думка: воно ж уже вісім хвилин невидиме було там, і ніхто його в ті хвилини не бачив — промінь довго долав мільйони кілометрів, а от якби сонце мало густину вищу і було в кількасот разів більше, ніж є, то цього променя зовсім не існувало б, так твердить Лаплас у своїй «Небесній механіці»... І не було б тоді в світі нічого-нічогісінького — ні цієї тоскності, ні давнього болю, збудженого черствою ігнорацією організаторів з'їзду, і ніяких болячок не було б.

Нічого не було б... Гулак гірко посміхнувся з цих наївних думок — адже тоді ніхто й не усвідомлював би оте «нічого», а природі, яка панує над безконечністю простору, часу й матерії, було б зовсім байдуже до мертвої космічної порошокинки — Землі.

Микола Іванович розглянувся довкруз; думки, що снувалися навколо суто абстрактних категорій, тепер влетіли в живий, лагідний світ цього осіннього ранку: серпанок синюватого туману на узвишсях Авлабару з лівого боку Кури, густий туман над рікою, що тихо плюскоче зовсім неподалік, примарні, аж нереальні обриси піднебесної гори Мтацмінди, руїни фортеці Нарікала, на Сололакському хребті, освітлені сонцем, і міради віконць-сотів, що блищать від перших променів, мов перламутр, у великому вулику Старого міста...

Хвала Господу, що це є... Нізамі сказав: усе багатство світу створене для людини. Великий мудрець вірив... Та

це зовсім не так. Бо коли б на світі жили бронтозаври і якби тепер заселяли планету лише мухи та жури, то ця краса існувала б і заради них. Наївний антропоцентризм... Усе створено природою для її власного самовдоволення, вона — велика егоїстка — сама себе і народжує, і любить, і нищить, а людина — лише випадкова її частка. Хіба можуть метелики відчувати вищу красу і доцільність у шлюбному польоті, коли в них немає мозку? Це сама природа втішається, малює, і дихає, і творить. І людину створила, щоб та її хвалила, оспівувала, пізнавала й існувала у рабській від неї залежності. Рабом!.. Бо коли б мала владу і не залежну від вищої сили думку, то хіба б створила вона неволю, тюрми, тортури, інквізицію, Малути Скуратова, Петропавловку, Шліссельбург і цих шість воріт Тифліса, з яких п'ять відкрито для мене увсебіч, а одні, Дигомські, замкнені навіки — через Дар'яльську ущелину на Україну! За горами — гори... Безсилі ми!

А все-таки хвала Богу, що це є... І нема чого ятрити собі серце. Людина вигадала сама себе і від того страждає. А насправді — вона ніщо. Якби відвідав землю пожиалець іншої планети, то, можливо, подумав би про нас так само, як ми про метеликів безмозких. Тому найкращий порятунок для нашої немочі — релігія, тільки вона дає можливість здобути рівновагу душі, спізнати вищий сенс існування... І це говорить той, який дійшов до визначення четвертого виміру в геометрії? А-ат, четвертий вимір — теж релігія...

Не впізнаю себе сьогодні: чому мені, шістдесятирічному дідові, стало враз жаль себе самого. Таке почуття ніколи ще не діймало душу. Не треба... Марк Аврелій сказав: найостогидніша жалісливість — це до самого себе. І все ж — чому так випало мені, що про нинішній з'їзд мене не повідомлено? Не про запрошення йдеться, ні, хоча і це... Йдеться про інше: чому я не серед них? Чому іду на них дивитися, немов чужак з-за тину на весілля, і хочу бачити, і боюся, що милостиво запросять до столу разом з жебраками... Або ж упізнають і докорятимуть...

Гулак простував, ніби стриженений, і його драгував власний дрібний спутаний крочок, який викликав сміх у незнайомих, а у знайомих — надто підкреслену повагу до

мученика, котрий три роки гнив у казематі Шліссельбурга. А за що прийняв ті муки? Кого ними порятував, кому чим допоміг? Шевченко, Достоевський — ті... А я?.. Але ж Достоевський пройшов усе життя, брязкаючи кайданами, нагадуючи повсякчас людям, що в неволі вони єсть, а Шевченко, повернувшись із заслання, уже не висміював царів, а знищував їх убивчим словом.

Я ж дав собі обітницю мовчання. І так минає життя, старість, мов непогідь восени, студить душу і тіло, погасли пристрасті, гаснуть бажання, та ще й дошкульно тривожить ревматизм... То для цього я жив, учився і страждав?

«А взагалі, хто ти? — раптом почув голос Терези. — Хто? Втішаєшся, що тебе називають ходячою енциклопедією, поліглотом? А який хосен з цього? Кілька наукових інформацій у газеті «Обзор», кілька виступів перед публікою у «Тифліському гуртку» — про Нібелунгів, систему Канта і Лапласа, Шопенгауера і Монтеня... Четвертий вимір у геометрії... Дурниці все це! Твої друзі написали сотні праць, і їх знає світ! А нині ти зовсім — немов печерний монах... І я проміняла свої мандрівки на твій захмарений світ, бо повірила... Ти ж був для мене зразком, ідеалом!»

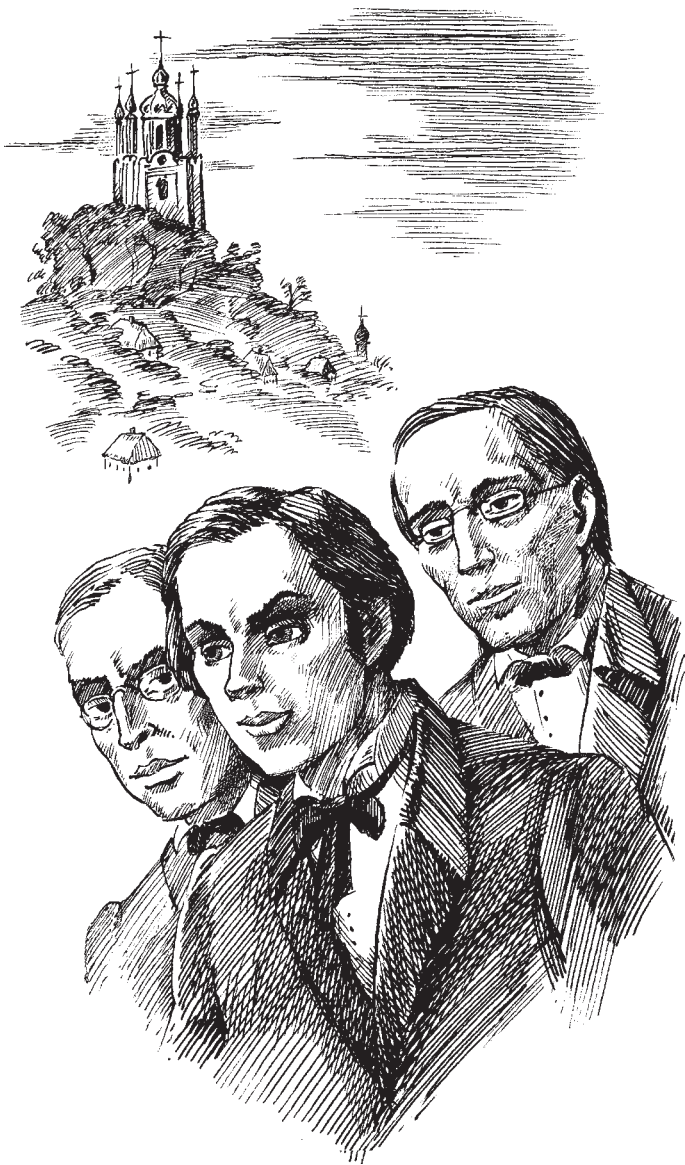
— Так, так, — прошепотів Микола Іванович, — у цьому причина її відчуження...

Але ж для того, щоб вернутися у вчену еліту, треба було сказати слово «каюсь». А я не міг. Мене спонукували всілякими способами вимовити це слово, я довго думав над ним і зрозумів, що воно має велику вагу, бо може змінити все життя. Має потужну силу — добру чи злу? Його важко виголосити, важко й промовчати, і ще не знати, чи за виголошення мені б не довелося нині тяжче каятися, ніж за промовчання?

А Тереза не вгавала:

«Ти хоч би віддячився народові, який прийняв тебе за свого, борги сплатив... Люди будяться у неволі, а ти їси їхній хліб і мовчиш, бо так спокійніше жити. Що ж то було в тебе колись: юнацька романтика, бажання першості чи високе покликання?»

Ти ж знаєш, Терезо, я працюю над історичною розвідкою про Грузію і грузинські племена...

*...вони втрьох ідуть понад кручами в бік Печерської лаври:
...елегантний, підтянутий Микола Гулак; довговолосий,
кострубатий... Микола Костомаров і Тарас Шевченко...
безвусий, з бакенбардами, граційний і веселий.*